

mig paa mit Ord, vil jeg ikke fortsætte med en videre Polemik med ham desangaaende. Den Gruppe, jeg tilhører, har jo ikke stillet sig i systematisk Opposition til det nuværende Ministerium. I store og vigtige Spørgsmaal ere vi enige med det, men da vi staa som fri, selvstændige og uafhængige Mænd, skulde jeg dog mene, at vi maatte have Lov til at rejse de saglige Indvendinger, vi finde os foranledigede til, mod et Spørgsmaal af den Art som det foreliggende. Thi det er jo ikke det ærede Medlem ubekendt, at den Ordfører, han selv har været med til at vælge i militære Spørgsmaal Aar efter Aar, har indprentet os, at efter at Forsvarskommissionen var nedsat, skulde man saa vidt mulig søge at opretholde „status quo“ paa de militære Budgetter. Men det er jo ikke det, man er tro imod. Den Grund sætning er man jo ved at forlade, idet man ved disse Love forøger de militære Budgetter i ikke ringe Grad. Det er vel heller ikke nogen Hemmelighed, at i det mindste et Medlem af Reformpartiet ikke er stemt for denne Sag. Saa vidt jeg ved, har det ærede Medlem for Hjørring (Jungeren), min gamle Ven og Kollega, for længst tilladt sig her at markere en Særstilling over for sit Parti og sin Regering. Men kan det tillades, at et enkelt Medlem af Reformpartiet har en afvigende Mening i den Sag, maa jeg saa ogsaa bede om Lov for mig og mine Meningsfæller til at have en afvigende Mening over for det ærede Medlem og hans Parti i denne Sag. Jeg havde ventet, at Systemskiftet skulde føre til frit Ordskifte her i Salen, og glædet mig til, at man gennem fri Diskussion kunde opnaa de bedst mulige Resultater af enhver Sag. Det lader ikke til, at det er det Standpunkt, det ærede Medlem sympatiserer med. Han forlanger en vis Art af Underkastelse, og naar man ikke vil gaa med til det, svinger han Svøben over os, men jeg takker dog Guderne for, at jeg staaar ved Siden af og ikke inden for den Lejr, hvor det ærede Medlem har Ret til at svinge Svøben over sine nærmeste Partifæller. Denne min fri Stilling skønner jeg paa ikke mindst i det Øjeblik, jeg mærker, at man ikke skal have Lov at rejse, hvad jeg har gjort, saglige Indvendinger mod Betimeligheden af det Forslag, her foreligger til Drøftelse og Vedtagelse i dette Ting.

Det ærede Medlem sagde, at jeg havde bragt „politisk Ved“ til Ilden. Jeg kunde maaske som Svar derpaa sige, at saa har et ærede Medlem ikke forsømt med sin

Blæsebælg at faa denne Ild til at blusse. Der er ikke fremsat en Udtalelse fra min Side; uden at det ærede Medlem straks har været parat til at puste til Ilden, og det har han gjort med en vis Lyst. Jeg forstaaar saa meget godt det ærede Medlems Standpunkt, thi det har i hele denne Rigsdagssamling været hans Lyst at holde mig og mine Meningsfæller saa langt paa Afstand som vel muligt.

Det ærede Medlem var inde paa den Forhandling, der har været ført under det tidligere Venstreministerium om denne Sag her, og han nævnte Navnene paa 3 Ministre og viste, hvorledes de have stillet sig til den. Dette Spørgsmaal skal jeg ikke komme videre ind paa, for her staa vi udenforstaaende ret uklare. En paa staaar et, en anden et andet. Den ærede Konseilspræsident paastaar, at han her har et Arvegods, som han ikke kan slippe, han maa vedstaa Arv og Gæld fra sin Forgænger. Det skulle vi, der ikke høre til Reformpartiet, være varsomme med at udtale os om, da vi ikke kende de Forhandlinger, der tidligere have været førte om denne Sag i Løndom. Men vi have jo i vor Midte et Medlem, der var Konseilspræsident i det forrige Ministerium, han kunde maaske give os Oplysninger om, hvorledes dette Forhold hænger sammen, og det henstiller jeg, om han finder sig foranlediget til at gøre. Han maa dog være en Mand, der ved, hvad der er sket, og hvad Bevæggrunden har været til, at man har holdt dette Spørgsmaal nede i saa lang Tid. Jeg henstiller til det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer), om han finder sig foranlediget til at klare dette Spørgsmaal, det er den eneste, jeg kan tænke mig, der udenfor dem, der have ført Ordet, ved rigtig Besked om det. De Herrer Jöhnke, Madsen og Hage ere ikke her, de ere ude af Folketinget og ude af Ministeriet.

Den ærede Ordfører (Anders Nielsen) var inde paa Spørgsmaalet om Kommissionens Forhold til denne Sag. Det vil dog ikke kunne lykkes det ærede Medlem i nogen Maade at bevise, at Kommissionen har udtalt sig velvilligt overfor denne Sag, eller at der i dens Svar er nogen som helst Antydning af, at den anbefaler denne Sag og ønsker den fremmet. Nej, der er ikke et Ord i Kommissionens Svar, der kan tydes i denne Retning. Den har jo svaret meget forstandigt som saa, at dette Spørgsmaal maa ses i Forbindelse med hele Lønningsreformen og i Forbindelse med den Stilling, de